

www.jollibread.com

© Del text: 2002, Anna Manso

© De les il·lustracions: 2002, Núria Marqués

© D'aquesta edició:

2019, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Grup Promotor, S. L.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-16661-12-1

Dipòsit legal: M-39.178-2015

Printed in Spain – Impres a Espanya

Tercera edició: juliol de 2019

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

La Rita fredolica

Anna Manso

Il·lustracions de Núria Marqués

jollibre

Per a la Glòria, l'autèntica Rita fredolica.

Per al Pol, l'Eva i el Joanfran.

La Rita fredolica

La Rita era una nena molt fredolica que tenia un problema molt gros: vivia a la ciutat més freda del món! Era una ciutat tan freda que els óssos polars anaven amb abric. Nevava tres-cents dies l'any i l'estiu durava només una setmana.

9

La Rita no suportava viure en una ciutat tan freda i sempre rondinava. Rondinava tant que tothom li deia Rita fredolica. La Rita havia de sortir de casa abrigada amb una gorra i un munt d'abric i bufandes, i quan caminava semblava una pilota de roba amb peus. Cada setmana agafava un refredat i per això tenia un armari ben gros ple fins dalt de mocadors.

En tota la ciutat només hi havia una altra persona fredolica: el seu avi Enric, a qui tothom anomenava Enric fredolic. L'avi Enric, però, sempre estava de bon humor. A casa seva s'havia fet instal·lar la calefacció més potent del món. D'aquesta manera podia anar vestit amb camises de màniga curta i colors llampants.

A la Rita fredolica i a l'avi Enric fredolic no els entenia ningú. Tothom era feliç vivint a la ciutat més freda del món. Les botigues tenien noms com ara Llibreria Sota Zero, Supermercat Congelat o Ordinadors El Trineu.

També hi havia una gran fàbrica de gel que feia els glaçons més freds del món. Eren glaçons especials que trigaven a desfer-se deu minuts més que qualsevol altre glaçó de la Terra. Les comandes arribaven de tot el planeta i cada turista que visitava la ciutat s'enduia una bossa de glaçons com a re-

cord. Cada any, la fàbrica de glaçons convocava un concurs que consistia a dibuixar el glaçó més original i la persona guanyadora rebia com a premi glaçons gratis tot l'any!

Per acabar-ho d'adobar els pares de la Rita tenien una botiga on venien esquís, guants i bufandes. Així doncs, quan sentien que la seva filla remugava pel fred, ells li responien: «Rita, si no fes fred no es vendria ni un esquí, ni un guant, ni una bufanda, i llavors de què viuríem?!».

11

La Rita tenia una germana petita que tampoc l'entenia. Es deia Carlota i li agradava molt viure a la ciutat més freda del món. El gran somni de la Carlota era guanyar el concurs de la fàbrica de glaçons. La Rita sempre li deia que el premi era una bestiesa, però la Carlota no se l'escoltava i s'hi continuava presentant any rere any.

La Rita, fastiguejada per la neu i els refredats, no parava de rumiar la manera de fer marxar el fred de la seva ciutat. Fins i tot havia trobat la solució del problema: un dia coneixeria una fada i li demanaria que fes desaparèixer el fred amb la seva vareta màgica!

La Rita estava convençuda que les fades existien: el seu avi li ho havia dit. L'avi Enric era l'única persona gran de la ciutat que creia en les fades, i és que de petit n'havia conegut una! La Rita, de tant en tant, li demanava que li expliqués aquella història. L'avi, satisfet, s'escurava la gargamella i començava:

–Va ser fa molt de temps, quan jo tenia set anys..., buf! De primer, no vaig saber que aquella noia era una fada perquè les fades semblen noies normals. Bé, són amables, honestes, tenen un somriure molt bonic

i sempre estan de bon humor. La fada que vaig conèixer es deia Glòria i tenia una pastisseria al meu carrer. A mi m'agradava entrar-hi perquè allà no feia fred! Una nit de Sant Joan que nevava i nevava i tot va quedar més blanc que la pell del meu dit petit, els meus amics i jo, per fer broma, vam posar un petard a la porta de la pastisseria. L'esclat del petard va ser tan potent que va fondre tota la neu del carrer i va trencar els vidres de l'aparador. Els meus amics, espantats, van fugir comes ajudeu-me, però jo em vaig quedar amagat a la cantonada, tremolant de fred, incapaç de moure'm. Llavors la fada va sortir i en veure la trencadissa de vidres es va treure una vareta màgica de la butxaca!! Va pronunciar unes paraules en veu baixa i la neu i els vidres van tornar a lloc. Aleshores, de cop i volta, la fada va mirar cap a la cantonada on jo m'havia ar-

raulit. Semblava que m'hagués ensumat o potser havia sentit com petaven les meves dents congelades. Es va acostar i em va mirar de fit a fit. Estic convençut que m'estava llegint el pensament, perquè jo m'estava morint de ganes de tocar la seva vareta i ella em va dir: «Vés amb compte, petit. Hi ha coses que no es poden tocar mai perquè són molt i molt perilloses. Recorda-ho sempre». Jo, amb una veu molt prima, li vaig dir que sí. La fada Glòria, en comptes de renyar-me pel petard, em va fer un petó que feia olor de brioix i de cop i volta em va passar el fred. L'endemà ja no hi era. Hi havia una altra pastissera que em va explicar que la Glòria havia hagut de marxar a viure a una altra ciutat.

